

Korset och Kronan

Nr 51/2021

Jesus säger: Håll fast vid
det du har så att ingen
kommer och tar din krona
(Upp. 3:11)

CA 4: Om rättfärdiggörelsen

Augsburgska bekännelsens fjärde artikel handlar om Bibelns huvudlära, rättfärdiggörelsen genom tron. Den lyder enligt den tyska texten (min övers.):

Vidare lärs att vi inte kan få förlåtelse och rättfärdighet inför Gud genom vår egen förtjänst eller genom egna gärningar. Istället får vi syndernas förlåtelse och blir rättfärdiga inför Gud av nåd för Kristi skull genom tron. Det sker när vi tror att syndernas förlåtelse, rättfärdighet och evigt liv skänks oss för Kristi skull, som genom sin död har fullgjort allt för våra synder. Denna tro tillräknar Gud oss som rättfärdighet inför honom, som Paulus säger i Romarbrevet 3-4.

Vi ska först lägga märke till att det här är fråga om vår ställning inför Gud. Inför människor är vi alla olika. Somliga lever ett anständigt och ärbart liv, medan andra kanske lever i kriminalitet. I våra mänskliga liv tillsammans med andra är det stor skillnad mellan sådana personer som vi



Ordet om korset är en
dårskap för dem som går
förlorade, men för oss som
blir frälsta är det en Guds
kraft (1 Kor. 1:18)



Den gode herden
leder sina får (Joh. 10)

högaktar och ser upp till, och sådana som vi mest undviker och inte gärna vill umgås med. Så var det för fariséerna på Jesu tid. De ansträngde sig verkligen att leva ett gott liv enligt Guds bud. Till det yttre lyckades de också ganska väl med detta. Men inför Gud var det annorlunda. Gud ser till våra hjärtan och vet hur det ser ut innerst inne. Och vad är de då han ser hos alla människor?

Paulus skriver:

Hur är det då? Har vi någon fördel? Inte alls. Vi har ju redan anklagat alla, både judar och greker, för att stå under syndens välde. Som det står skrivet: Ingen rättfärdig finns, inte en enda. Ingen finns som förstår, ingen som söker Gud. Alla har avfallit, alla är fördärvade. Ingen finns som gör det goda, inte en enda (Rom. 3:9-12).

Inför Gud är vi alla lika stora syndare. Vi har arvt Adams synd i våra hjärtan Där är även våra bästa gärningar onda. De är befleckade med synd och håller inte måttet. Hos fariséerna såg gärningarna fina och vackra ut till det yttre, men Jesus liknar dem vid vitmenade gravar. Utåt sett är de välskötta och ansade och målade med vit, glänsande färg. Men inuti är de fulla av de

dödas ben. Jesus säger:

Ve er, skrifflärda och fariseer, era hycklare! Ni liknar vitkalkade gravar. Utanpå ser de fina ut, men inuti är de fulla av de dödas ben och all möjlig orenhet. Så är det också med er. Utanpå ser ni rättfärdiga ut inför människor, men inuti är ni fulla av hyckleri och ondska (Matt. 23:27).

Många tänker då att Jesus säger så därför att fariséerna var särskilt stora hycklare. De låtsades bara vara fromma, men levde med elaka avsikter och onda beräkningar. Men så var det inte. De försökte verkligen göra sitt bästa för att leva fromt och väl. Professor *Hugo Odeberg*, som var en stor kännare av fariseismen, betonar att fariséerna hade en god sinnelagsetik, vilket man vanligen inte tänker sig. Han skriver:

En annan skillnad som med orätt uppställts mellan fariséisk och kristen etik, är den, att det avgörande för fariséismen skulle vara det faktiska uppfyllandet av lagbuden, medan kristendomen däremot skulle lägga största vikten vid sinnelaget. Den fariséiska teorien lär oss något annat. Genomgående framhäves av de fariséiska lärarna, att det, varpå det kommer an, är själva viljan...

Fariséismen är sannerligen mycket mildare i bedömandet av den sedliga vandeln än kristendomen, och detta just emedan den tillmäter det goda sinnelaget så stor betydelse. Man behöver inte hysa någon alltför stor ängslan på grund av sina försyndelser mot den gudomliga viljan, om man blott en gång har beslutat sig för att göra det goda. Ty Gud är då barmhärtig, överseende och nådig, och han tillfogar till och med själv vad som möjligen kan ha fattats den rättfärdighetssökande människan i fråga om uppfyllandet av den moraliska plikten (Fariséism och kristendom, 1963, s. 25).

Orsaken till Jesu stränga ord om de vitkalkade gravarna går alltså mycket djupare än vi vanligen tänker. Vi ser detta hos Paulus själv, som ju före sin omvändelse var en farisé som nitälskade för Guds lag. Han skriver att allt, som han före sin omvändelse räknade som en vinning, räknar han nu som kristen som en förlust.

Men allt det som förr var en vinst för mig räknar jag nu som förlust för Kristi skull. Ja, jag räknar allt som förlust, för jag har funnit det som

är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. För hans skull har jag förlorat allt och räknar det som skräp, för att vinna Kristus (Fil. 3:7f).

Den stora skillnaden mellan fariséism och kristendom ligger just i det Paulus upptäckte när han blev en kristen. Han förstod då att det allra bästa hos den oomvända människan är synd och skam inför Gud. När vi då som oomvända syndare verkligen anstränger oss att leva ett gott, ärbart och fromt liv, blir allting ändå helt fel. Det är som när en människa har fastnat i djup dy och anstränger sig allt vad hon kan för att komma loss. Men ju mer hon kämpar, desto djupare sjunker hon. Hon är räddningslöst förlorad om hon inte får hjälp utifrån.

Det är detta Paulus själv fick erfara när han mötte Jesus på vägen till Damaskus. I sin fromma iver ville han ta fast de kristna och ställa dem inför rätta. Han trodde att Kristus var en bedragare och falsk lärare. Han gillade därför att Stefanus blev stenad. Guds bud i gamla testamentet lärde ju att villolärare skulle straffas och bortskaffas ur Israel.

När därför Paulus såg ljusskenet och hörde Jesu röst tala blev han utom sig av förvåning och skräck. Vem är du, Herre? utropade han. *Jag är Jesus, den som du förföljer*, blev svaret (Apg. 26:15).

Så kommer med nödvändighet den icke omvända, till synes fromma människan att i verkligheten förfölja Jesus. Alla hennes tankar utgår ifrån en helt felaktig bild av människan själv och hennes förhållande till Gud. Det som saknas är vad artikel 4 i vår bekännelse talar om: Rättfärdiggörelsen genom tron.

Vi kan inte få förlåtelse och rättfärdighet inför Gud genom vår egen förtjänst eller genom egna gärningar.

Det är omöjligt. När Paulus kämpade som mest för att i allt följa Guds ord och vilja och leva rättfärdigt var han den störste av alla syndare, som förföljde Kristus och

hans församling. Detta gäller inte bara fariséerna utan alla människor. Vår synd som vi ärvt på grund av Adams fall är så stor, att vi av naturen står under Guds vrede och förbannelse. *Ett ont träd kan inte bära god frukt*, säger Jesus. Vi måste därför först bli goda träd innan vi kan göra goda gärningar och leva ett i verklig mening gott liv inför Gud. Men hur går detta till? Det verkar ju helt omöjligt.

Svaret är att *det är omöjligt*. För människor är det omöjligt. Men för Gud är ingenting omöjligt. Han älskar oss så högt att han sände sin egen Son till världen för att bli människa. Han tog på sig alla våra synder och bar straffet på korset i vårt ställe. Det var detta Paulus inte hade förstått. Den som straffades med korsfästelse måste vara en ond människa. Ty det stod ju tydligt och klart i Skriften att den som blir upphängd på trä är en förbannelse.

Mose skrev: Om det på någon vilar en synd som förtjänar döden och man avrättar honom och hänger upp honom på trä, så ska den döda kroppen inte lämnas kvar på träet över natten. Du ska begrava den samma dag, för den som är upphängd är en Guds förbannelse. Du ska inte orena det land som Herren din Gud ger dig till arvedel (5 Mos. 21:23).

Fariséerna och de skriftlärd tog detta ord på allvar och därför menade de att Jesus inte kunde vara Messias. Då skulle han inte ha straffats på detta sätt som förbannad av Gud.

Men just detta var fariséernas och alla lagfrommas största misstag. Det är också det misstag vi alla gör idag när vi försöker bygga upp vår fromhet med hjälp av egna gärningar. Ja, även om vi menar att vi bara samverkar lite grann med Gud i vår omvändelse, så är allt förgäves. Vi har då helt och hållet missat målet.

Sanningen är att Jesus som Messias måste lida och dö för att försona världen. Han måste gå in i vårt ställe och lida det straff vi borde lida för alla våra synder och för själva arvsyndens, den värsta av alla våra

synder, roten till det onda.

Så är hemligheten i artikel 4 i vår bekännelse Bibelns egen hemlighet. Kristus led i vårt ställe när han tog på sig Guds förbannelse. Kristus uppfyllde hela Guds lag i vårt ställe. Vi skulle aldrig kunna göra det ens till 1% eller till 0,001%. De goda gärningar vi gör är så långt ifrån vad Gud kräver. Han vill ha en fullkomlig laguppfyllelse. Han vill att vi skall älska Honom över allting och vår nästa som oss själva, och att vi skall göra detta varje stund, varje minus under hela våra liv. Vem kan göra detta? Ingen enda människa någonsin. Men Jesus kunde göra det och han gjorde det. Han gick in under Guds lag i vårt ställe, så att allt vad han gjorde nu blir vår egendom.

Hur sker det? Svaret finns i artikel 4:

Istället får vi syndernas förlåtelse och blir rättfärdiga inför Gud av nåd för Kristi skull genom tron.

Lägg märke till orden: *får vi*. Syndernas förlåtelse är en gåva som vi får. När vi inte kunde leva som vi borde och när våra synder var blodröda, så får vi förlåtelsen gratis och för intet av Gud på grund av hans kärlek. Men det var inte gratis för Gud. Han offrade sin egen käre Son för vår skull. Betalningen var oändligt stor och dyrbar. Med sitt eget blod försonade Kristus hela människosläktet. Med sitt heliga liv uppfyllde han hela Guds lag så att detta nu tillgodoräknas oss. Hur sker det? Artikel 4 svarar utifrån Skriftens egna löften:

Det sker när vi tror att syndernas förlåtelse, rättfärdighet och evigt liv skänks oss för Kristi skull, som genom sin död har fullgjort allt för våra synder. Denna tro tillräknar Gud oss som rättfärdighet inför honom, som Paulus säger i Romarbrevet 3-4.

Gud skänker oss syndernas förlåtelse och evigt liv genom tron allena. Vi skall i fortsättningen se närmare på hur Skriften visar detta.

Forts. i näst nr.